

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/15/2020
Identifikačné číslo spisu: 7214206568
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7214206568.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: C.. K. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XX/X, M., zast. advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, so sídlom Škultétyho 3, Košice, proti žalovanému: CASH +, s.r.o., so sídlom Moldavská 8, Košice, IČO: 36 175 951, o povolenie obnovy konania, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/30/2014, na dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/151/2018-113 zo dňa 30. 08. 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 34Cb/30/2014-64 zo dňa 27. 06. 2018 žalobu žalobkyne o obnovu konania zamietol, súčasne zamietol návrh žalobkyne na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II vo veci 34Cb/102/2012 zo dňa 29. 11. 2012.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného uznesenia vyplýva, že návrhom doručeným súdu dňa 03. 03. 2014 sa žalobkyňa domáhala povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/102/2012 v zmysle § 228 ods. 1 písm. a / a e/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 01. 07. 2016 (ďalej len „O. s. p.“). Žalobkyňa zároveň navrhla, aby súd nariadil odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 34Cb/102/2012-61 zo dňa zo dňa 29. 11. 2012. Žalobkyňa dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. skutkovo odôvodnila tým, že súd v základnom konaní neaplikoval spotrebiteľské právo a ako novú skutočnosť žalobkyňa označila svoj status spotrebiteľky. Žalobkyňa dôvodí, že konajúci súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „EÚ“). Tvrdí, že ak by súd správne aplikoval občianskoprávne predpisy, nemohol by veriteľovi priznať vyššie úroky ako tie, ktoré ustanovuje nariadenie vlády č.

87/1995 Z. z.. Prílohou žaloby na obnovu konania je čestné vyhlásenie žalobkyne o tom, že sa o rozhodnutiach uvedených v žalobe dozvedela „len teraz, v mesiaci január 2014 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS“.

3. Z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 34Cb/102/2012 súd prvej inštancie zistil, že označený súd rozsudkom vyhláseným dňa 29. 11. 2012 rozhodol o žalobe (podanej žalovaným v tomto konaní) tak, že zaviazal žalovanú (žalobkyňu v tomto konaní) zaplatiť mu sumu 18.313,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 11,69 % ročne zo sumy 12.972,09 eur od 01. 04. 2011 až do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 200,00 eur vždy k 28. dňu v mesiaci počnúc mesiacom január 2013, končiac úplným zaplatením pod stratou výhody splátok. Žalobkyňa bola ako žalovaná v konaní vedenom pod sp. zn. 34Cb/102/2012 právne zastúpená a rozsudok bol jej právnomu zástupcovi doručený dňa 20. 12. 2012.

4. Súd prvej inštancie o návrhu žalobkyne na obnovu konania, doručenom súdu dňa 03. 03. 2014, teda v čase, keď bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok, rozhodoval v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016 (ďalej len „C. s. p.“). Súd preskúmal žalobu na obnovu konania, prílohy k nemu (rozhodnutia súdov, na ktoré žaloba odkazuje) a pripojený spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 34Cb/102/2012 a žalobu bez nariadenia pojednávania podľa § 413 ods. 1 C. s. p. odmietol konštatujúc, že žaloba bola podaná v časti oneskorene, mimo zákonom stanovenej subjektívnej lehoty a v časti je zjavne nedôvodná. Uviedol, že rozhodnutia slovenských súdov označené žalobkyňou (rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/2/2010 a č. k. 16CoE/107/2009-27, Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/5/2010-46, rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 17C/134/2008-31 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/46/2009, rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 23C/154/2008, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoE/34/2009), ďalej rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko, rozsudok Súdu z 27. 06. 2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a rozsudok Súdu z 21. 11. 2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA, nie sú rozhodnutiami, ktorých existenciu predpokladá ustanovenie § 397 písm. a/ C. s. p., pretože sa netýkajú strán a predmetu pôvodného konania. Jediným spojom napadnutého rozhodnutia a rozhodnutí označených žalobkyňou je ich spotrebiteľský charakter. Rozhodovacia prax iných súdov však nemôže byť dôvodom obnovy konania. Uviedol ďalej, že subjektívna vedomosť žalobkyne o jej právnom statuse v pôvodnom konaní nie je „novou skutočnosťou“ podľa ustanovenia § 397 písm. a/ C. s. p., ale ide o právne posúdenie spoločenského vzťahu strán sporu.

5. Súd v časti žalobu podľa § 397 písm. e/ C. s. p. odmietol, konštatujúc jej oneskorenosť. Uviedol, že subjektívnu lehotu troch mesiacov nemožno počítať od momentu, keď sa podľa tvrdenia žalobkyne mala dozvedieť o existencii označených rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a Európskeho súdu pre ľudské práva. Tieto totiž obsahujú také skutočnosti a právne závery, ktoré boli v čase rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. 34Cb/102/2012 súčasťou slovenskej legislatívy (obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke) a o ktorých žalobkyňa (v pôvodnom konaní právne zastúpená) mala a mohla vedieť. Opačný záver súdu, t. j. záver o zachovaní subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania by bol v rozpore so zásadou „právo patrí bdelym“ a so zásadou právnej istoty.

6. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je daný dôvod na povolenie obnovy konania, a teda ani na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 34Cb/102/2012 zo dňa 29. 11. 2012.

7. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, uznesením č. k. 2Cob/151/2018-113 zo dňa 30. 08. 2018, uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

8. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že dôvodom,

pre ktorý môže účastník návrhom na obnovu konania napadnúť právoplatný rozsudok (a to platí aj pre právoplatné uznesenie), je existencia skutočnosti, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré bez svojej vlastnej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Poukázal na rozsudok sp. zn. 34Cb/102/2012 zo dňa 29. 11. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08. 01. 2013 a vykonateľnosť dňa 21. 01. 2013 a ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.313,00 eur s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. V konaní pred súdom prvej inštancie bola žalobkyňa zastúpená advokátom, teda osobou znalou práva, preto jej nič nebránilo podať proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok.

9. Odvolací súd uviedol, že obnova konania nie je opravným prostriedkom, ktorým možno dosiahnuť nápravu nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Žalobkyňa v návrhu na obnovu konania uviedla, že sa pred dvoma týždňami oboznámila s rozsudkom súdov a novými skutočnosťami vo vzťahu, v ktorom je spotrebiteľom a nie podnikateľom. Z obsahu zmluvy o mimoriadnom medziúvere o stavebnom úvere č. W. XXXXXXXX XX vyplýva, že žalobkyňa nie je dlžníčka z uvedenej zmluvy, ale len ručiteľkou. Uzavretie úverovej zmluvy žalobkyňa v konaní nespochybnila.

10. Poukázaním na § 230 ods. 1 O. s. p., odvolací súd uviedol, že rozhodnutie Okresného súdu Košice II zo dňa 29. 11. 2012 nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 01. 2013, pričom návrh na obnovu konania bol podaný dňa 03. 03. 2014, a teda evidentne po lehote uvedenej v ustanovení § 230 ods. 1 O. s. p.. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď návrh na obnovu konania odmietol.

11. Odvolací súd dodal, že aj v prípade zachovania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania by nebolo možné návrhu vyhovieť, pretože v návrhu na obnovu konania nie je uvedený rozsah, v akom sa rozsudok napáda, čoho sa žalobkyňa domáha a teda, či uplatnený dôvod je spôsobilý privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že túto stranám sporu nepriznal, pretože žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná a žalovanému trov v odvolacom konaní nevznikli.

13. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 10. 2018.

14. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobkyňa (č. l. 120 - 124), prípustnosť ktorého odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., súčasne § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.. Dovolaciemu súdu navrhla, aby uznesenie odvolacieho súdu č. k. 2Cob/151/2018-113 zo dňa 30. 08. 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. Žalobkyňa v dovolaní tvrdí, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú v rozpore so znením Občianskeho zákonníka, s judikatúrou krajských súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), na ktorú v konaní poukázala, ako aj s eurokonformným výkladom práva. Poukázaním na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cd/ 25/2012 z 11. 03. 2012 tvrdí, že uznesením odvolacieho súdu bol porušený princíp právnej istoty. Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať. Žalobkyňa vo veci konajúcim súdom vytkla, že náležite nezistili skutkový stav a nevykonali a nevyhodnotili riadne dôkazy významné pre rozhodnutie vo veci samej. Tvrdí, že dovolaním napadnuté uznesenie je zmätočné, pretože pri hodnotení dôkazov došlo k značným protirečeniam a svojvôli pri ochrane práv. Namietla tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia. Vo veci konajúcim súdom vytkla, že sa nezaberali tým, že základ sporu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, neskúmali neprijateľné zmluvné podmienky, a aplikovali nesprávnu normu -

Obchodný zákonník. Poukázaním na smernicu Rady Európy č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a rozsudok Európskeho súdneho dvora z 27. 06. 2000 v spojených prípadoch C-240/98 až C-2344/98 tvrdí, že sudy boli povinné ex offio skúmať neprijateľné zmluvné podmienky aj bez toho, aby spotrebiteľ bol proaktívny a poukazoval na ne. Uviedla, že predĺženie premlčacej lehoty na 10 rokov v neprospech spotrebiteľa je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súdu prvej inštancie vytkla, že žalobcovi (v pôvodnom konaní) priznal bezdôvodné obohatenie, pričom nebol ani vecne legitimovaný na podanie návrhu a od spotrebiteľskej zmluvy odstúpil.

16. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril (toto mu vzhľadom na povahu rozhodnutia nebolo ani zaslané).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

18. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

19. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

20. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol

o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 C. s. p.).

21. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná

v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1

C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

22. V rozhodovanej veci žalobkyňa (ďalej tiež ako „dovolateľka“) namietla vadu zmätočnosti podľa

ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., pre naplnenie ktorého je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť

na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

23. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľka vyvodzuje z toho, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, ktorá okolnosť spôsobuje jeho arbitrárnosť.

24. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (vid' sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

25. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

26. V odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil vlastné dôvody v písomnom vyhotovení svojho uznesenia, a to vo vzťahu k lehote na podanie návrhu na obnovu konania. Takýto postup korešponduje so zákonným ustanovením §-u 387 ods. 2 C. s. p., ktoré reflektuje na prípady potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy odvolací súd spravidla vo svojom rozhodnutí preberá skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známe napadnuté rozhodnutia (rozsudok alebo uznesenie) a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

27. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že k procesnej vade konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

došlo tiež tým, že súdy náležite nezistili skutkový stav, nevykonali dôkazy významné pre rozhodnutie vo veci, súčasne že ich nevyhodnotili, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnym právnym záverom.

28. Dovolací súd uvedené námietky považuje za neopodstatnené. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy (v zmysle O. s. p.) dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu, ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

29. Ďalšia námietka dovolateľky sa týka právneho posúdenia veci, keď vo veci konajúcim súdom vytkla, že sa nezaoberali tým, že základ sporu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, neskúmali neprijateľné zmluvné podmienky a aplikovali nesprávnu právnu normu - Obchodný zákonník. Z obsahového hľadiska treba tieto jej námietky považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci), ale ide tu o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Žalobkyňou vytykávaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

31. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. daný nie je, preto Najvyšší súd SR dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. f/ C. s. p. ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

32. V ďalšej časti dovolania dovolateľka odvodzuje prípustnosť podaného dovolania od ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Pokiaľ ide o záver, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 08. 06. 2017).

33. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

34. Pre úspešnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (ale aj ďalšie písm. b/ a c/), musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

35. V prípade uplatnenia odvolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p.. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

36. K bližšiemu vymedzeniu odvolacieho dôvodu pri namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, poukazuje odvolací súd na judikát R 83/2018, ktorého právna veta znie: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.“ Pokiaľ dovolateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, pri vymedzení odvolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. nesplní všetky uvedené kumulatívne podmienky, nemôže odvolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a následne dôvodnosti) podaného dovolania.

37. Dovolací súd, aj v nadväznosti na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax (napr. uznesenia sp. zn. 4Obdo/43/2018 z 27. 08. 2019, sp. zn. 1Obdo/99/2018 z 13. 12. 2019) konštatuje, že žalobkyňa (resp. právny zástupca, ktorý spísal dovolanie žalobkyne) nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. (t. j. nesprávne právne posúdenie), v zmysle ktorého malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p., spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., čo zakladá zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.. Dovolateľka nevymedzila právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci, ani nekonkretizovala rozhodovaciu prax (rozhodnutia) odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní, resp. pri riešení právnej otázky, odkloniť, resp. v ktorých dovolací súd riešil (dovolateľkou bližšie nekonkretizovanú) právnu otázku rozdielne. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľky.

38. Len okrajovo vo vzťahu k rozhodnutiam, na ktoré dovolateľka poukázala v bode III. svojho dovolania (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24Co/160/2017 a sp. zn. 7Co/395/2015, rozhodnutia Okresného súdu Svidník sp. zn. 7C/98/2014 a Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3C/56/2016), dovolací súd zdôrazňuje, že tieto pod pojem ustálenej súdnej praxe zahrnúť nemožno, nakoľko rozhodujúce sú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako tej najvyššej súdnej autority, vo vzťahu ku ktorej zákonodarca zakotvil povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (§ 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). K pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu vid' bližšie rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktoré

občianskoprávne kolégium NS SR prijalo dňa 10. 10. 2018 ako judikát pod č. R 71/2018.

39. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolací súd konštatuje, že dovolateľkou tvrdený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p. - nesprávne právne posúdenie, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie žalobkyne odmietol bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

40. Nad rámec uvedeného dovolací súd k námietke žalobkyne o tom, že dôvodom na obnovu konania je tá okolnosť, že sa o relevantných rozhodnutiach Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „EÚ“) dozvedela „len teraz, v mesiaci január, 2014 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS“ (a teda v lehote na podanie návrhu na obnovu konania) dodáva, stotožňujúc sa s názorom Ústavného súdu SR vysloveným v uznesení č. k. III. ÚS 345/2017-47 zo dňa 16. 05. 2017, že rozhodujúcim pre stanovenie začiatku plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je zverejnenie rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku EÚ, ako aj v Zbierke súdnych rozhodnutí Súdneho dvora. Každá fyzická (ako aj právnická) osoba sa môže objektívne dozvedieť o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ nielen od preukázateľného dátumu zverejnenia rozhodnutí v Úradnom vestníku EÚ, v ktorom je každé rozhodnutie publikované, prípadne uplynutím dvadsiateho dňa od jeho zverejnenia, keď sa takéto rozhodnutie stáva záväzným pre každú fyzickú ako aj právnickú osobu, ale najmä z dôvodu ich právnej záväznosti pre Slovenskú republiku, ktorá sa od 1. mája 2004 stala členským štátom EÚ. Dovolaiteľka tak mohla skutočnosti vyplývajúce z rozsudkov Súdu z 27. 06. 2000 a 21. 11. 2002 namietat' už v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/102/2012.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.